



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: V. M., MBA, narozený X,
bytem X,
proti
žalovanému: policejní prezident Policie České republiky,
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2022, č. j. PPR-7558-6/ČJ-2022-990131,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2022, č. j. PPR-7558-6/ČJ-2022-990131, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 11. 1. 2022, č. LT-273/2022, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o navýšení základního tarifu o 10 % z důvodu směnnosti za období od března 2020 do května 2020 a od září 2020 do dubna 2021 a doplacení služebního příjmu ve smyslu § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), neboť bylo shledáno, že výkon služby nebyl konán ve směnném, případně nepřetržitém režimu výkonu služby. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost zaplatit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

1. Žalobce v podané žalobě předně zrekapituloval dosavadní průběh dané věci, jakož i výrok a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Následně uvedl, že mezi ním a žalovaným není sporu o skutkovém stavu týkajícím se změny rozvrhování služby v předmětných obdobích (pandemie koronaviru), kdy došlo k rozvržení doby služby obden (včetně víkendů) na dvanáctihodinové směny, a to v důsledku rozdělení oddělení na skupiny A a B, ani o tom, jak a kdy konkrétně žalobce v tomto období vykonával službu. Sporným je tedy toliko právní hodnocení řádně zjištěného skutkového stavu.
2. K tomu pak žalobce odkázal na dikci § 53 odst. 4 a § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru, jakož i na komentář k zákonu o služebním poměru a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012-53, který se dle jeho tvrzení od nyní posuzovaného případu liší tím, že v něm příslušnice standardně vykonávala službu u útvaru, u něhož nebyla služba vykonávána ve směnném či nepřetržitém režimu; u útvaru, kde byl směnný či nepřetržitý režim stanoven, vykonávala pouze část svých směn. Podle závěru Nejvyššího správního soudu v nadepsaném rozsudku poté k přiznání příplatku dle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru toliko 25 % směn vykonaných na útvaru se stanoveným směnným či nepřetržitým režimem služby nepostačovalo. Žalobce nicméně u útvaru, kde byla služba vykonávána ve směnném, resp. nepřetržitém, režimu, vykonával všechny směny. Žalobce tak právě v tom, že služební orgány dostatečně nezohlednily fakt, že službu vykonával na útvaru se směnným, resp. nepřetržitým, režimem, spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí.
3. Dále žalobce popsal, že na policejní stanici Terezín vykonával službu ve směnném, resp. nepřetržitém, režimu ve více než 90 % ve výjezdové skupině, což dle jeho názoru svědčí o tom, že všechny tyto směny představovaly participaci na směnném, resp. nepřetržitém, režimu služby. Procentní vyjádření participace žalobce na směnném, popř. nepřetržitém, režimu v napadeném rozhodnutí se dle tvrzení žalobce týká toliko poměru 24hodinových směn k celkovému počtu směn žalobcem odsloužených v jednotlivých měsících daného období. Takový náhled je však dle žalobce nesprávný, neboť takřka všechny směny odsloužil na útvaru s nepřetržitým režimem. Byla-li tedy směna žalobcem odsloužená na útvaru s nepřetržitým režimem služby v době od 7 do 19 hodin služebními orgány hodnocena jako směna, kterou se žalobce nepodílel na směnném, resp. nepřetržitém, režimu služby, považuje žalobce takový závěr za chybný.
4. Žalobce závěrem konstatoval, že výkonem směn rozvrhovaných v dotčených obdobích obden byl jeho biorytmus, rodinný a sociální život nepochybně významně narušen. Zároveň nijak nerozporoval potřebnost provedení rozvrhování služby v době pandemie, avšak považoval za absurdní, že někteří příslušníci zařazení do tohoto režimu na stejném útvaru Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

směnnost přiznanou měli a jiní nikoliv, byť se na chodu útvaru všichni podíleli stejně. Žalobci byl přitom směnný režim stanoven nepřetržitě několik měsíců pro celý fond pracovní doby.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně uvedl, že podmínky pro přiznání zvýšeného základního tarifu ve věci nebyly naplněny, k čemuž odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Následně žalovaný poukázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012-53, přičemž zmínil, že Nejvyšší správní soud v něm mj. dovodil, že příslušník musí vykonávat různé směny, kterými se podílí na směnnosti, aby se dalo hovořit o narušení biorytmu.
 6. V projednávané věci dle žalovaného po změně režimu rozvržení doby služby z důvodu covidové pandemie žalobce vykonával primárně denní služby od 7 do 19 hodin, a to včetně víkendů. Příplatek za směnnost nicméně náleží toliko příslušníkům, kteří se ve výkonu služby vzájemně střídají a současně vykonávají různé typy služeb (tj. ranní, odpolední, noční či 24hodinové), což jim vlivem únavy z nepravidelnosti zasahuje do jejich biorytmu, sociálního a rodinného života. Jinak řečeno příslušníci, kteří mají přiznaný příplatek za směnnost, resp. zvýšený základní tarif, vykonávají tzv. „kolotoč“, nebo konají pouze 24hodinové služby. Za účast na směnném režimu přitom žalovaný nepovažoval, pokud se příslušník podílí tak, že vykonává jen „jednu část“ směn. Jestliže by žalobce vedle směn denních vykonával též směny noční, byl by mu dle žalovaného příplatek za směnnost bezesporu přiznán. Režim služby žalobce byl ovšem odlišný, neboť vykonával pouze určitý díl služeb. Byť tedy § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru hovoří obecně o směnnosti, nebyl tím dle názoru žalovaného myšlen podíl na jakémkoliv směně, ale na různých směnách současně.
 7. I přesto, že byla obvodním oddělením Litoměřice konána služba nepřetržitě, neboť příslušníci hlídky zajišťovali výjezdy na územní policejní stanici Terezín, bylo nutné zkoumat, jaký podíl na této nepřetržitosti měl žalobce. Dle spisové dokumentace byl žalobce veden jako člen či velitel hlídky do denních směn, a byť vykonával službu obden a v delším časovém úseku, nebylo možno souhlasit s tím, že mu za takový výkon služby náleží příplatek za směnnost. Porovnáním plánů služeb žalobce s plány služeb příslušníků, s nimiž žalobce sloužil na hlídce, pak žalovaný dospěl k závěru, že tito příslušníci konali službu v různých směnách, a to buď střídáním nočních a denních směn, popř. i začleněním do 24hodinových směn. Tato skutečnost tedy představuje zásadní rozdíl ve věci žalobce a jiných příslušníků.
 8. Žalovaný poté zmínil, že je sice pravdou, že žalobci byly v důsledku covidové pandemie směny plánovány odlišně, nerovnoměrně, nicméně mu i přesto byly denní směny plánovány tak, aby byl zásah do jeho života co nejmírnější. Žalobce vykonával denní směny, a proto mu dle žalovaného nenáleží zvýšený základní tarif. Zároveň žalovaný uvedl, že žalobce vykonal pouze tři 24hodinové směny, a tudíž nelze hovořit o pravidelnosti. Zásadní vliv na žalobcův biorytmus, sociální a rodinný život mohly mít právě tyto tři 24hodinové služby, které vykonal za účelem posílení výkonu služby za absentující příslušníky, avšak z jejich počtu je dle žalovaného zřejmé, že se žalobce na směnném režimu podílel toliko marginálně.
 9. Žalovaný také vyložil, že je z plánů služeb obvodního oddělení Litoměřice zřejmé, že příslušníky bylo možno rozčlenit na dvě skupiny. První skupinu tvořili příslušníci, kteří vykonávali službu v tzv. „kolotoči“ – tj. měli plánovány vždy obden buď dvě denní a dvě
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

noční směny za sebou, nebo jednu denní a jednu noční směnu či podobnou kombinaci, přičemž tak bezesporu konali službu ve směnném režimu. Do druhé skupiny pak patřili příslušníci, kteří vykonávali službu obdobně jako žalobce, přičemž měli plánovány převážně denní směny a pouze zlomkem plánovaných služeb se podíleli na výkonu nočních či 24hodinových směn. Pokud by tedy byl druhé skupině příslušníků zvýšen za shora popsaného stavu základní tarif, byla by tato skupina dle žalovaného neoprávněně zvýhodněna oproti skupině první, která směnnému režimu výkonu služby čelila pravidelně a byla její základní náplní služby. Žalovaný proto nesouhlasil s názorem žalobce, že se všichni příslušníci podíleli na chodu služby stejně. Žalovaný zároveň nepopřel, že byl výkon služby v období covidové pandemie pro příslušníky zatěžující a náročný, zvýšení základního tarifu však dle něj nelze vnímat jako formu odměny za danou náročnou službu.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť účastníci řízení nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během šedesátidenní lhůty od právní moci napadeného rozhodnutí ve smyslu § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle § 53 odst. 1 zákona o služebním poměru se doba služby rozvrhuje na jednotlivé směny předem zpravidla na období 1 měsíce, a to rovnoměrně, nebo nerovnoměrně. Změna rozvržení doby služby musí být oznámena příslušníkovi zpravidla nejpozději 3 dny před nástupem do služby. Neumožňuje-li povaha služby stanovit příslušníkovi nerovnoměrné rozvržení doby služby předem, určí mu služební funkcionář nejpozději 1 den předem počátek směny. Konec směny určí podle potřeb služby.
14. Dle § 53 odst. 2 zákona o služebním poměru se při rovnoměrném rozvržení doby služby doba služby rozvrhuje zpravidla na 5 dnů v týdnu tak, aby a) nepřetržitý odpočinek v týdnu připadl, jestliže je to možné, na sobotu a neděli, b) směna v jednotlivých dnech zpravidla nepřesáhla 10 hodin, c) rozdíl délky doby služby připadající na jednotlivé týdny nepřesáhl 5 hodin, d) průměrná doba služby v období 2 kalendářních měsíců nepřesahovala základní dobu služby v týdnu.
15. Dle § 53 odst. 3 zákona o služebním poměru se při nerovnoměrném rozvržení doby služby rozvrhne doba služby tak, aby a) doba nepřetržité služby nebyla kratší než 4 hodiny a nepřesáhla 24 hodin a b) průměrná doba služby za období 3 kalendářních měsíců a v

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odůvodněných případech za období kalendářního roku nepřesáhla základní dobu služby v týdnu.

16. Podle § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru se za dvousměnný nebo třisměnný režim služby považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve dvou nebo ve třech směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích. Za nepřetržitý režim služby se považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích k zajištění nepřetržitého provozu vyžadujícího výkon služby 24 hodin denně po 7 dnů v týdnu, nebo v takovém režimu vykonávají službu ve 24hodinových směnách a režim služby podle odstavce 5.
17. Podle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru se základní tarif, na který má příslušník nárok podle odstavce 1, zvyšuje o 10 % příslušníkovi, který vykonává službu ve dvousměnném, třisměnném nebo nepřetržitém režimu služby.
18. Klíčovou otázkou posuzované věci bylo, zda výkon žalobcovy služby ve shora specifikovaných obdobích bylo možno považovat za službu ve směnném či nepřetržitém režimu, neboť jen v takovém případě vzniká příslušníku nárok na zvýšení základního tarifu o 10 % dle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru.
19. Na úvod zdejší soud předesílá, že skutkový stav nebyl mezi stranami sporný. Z obsahu spisové dokumentace přitom vyplývá, že na obvodním oddělení, kde žalobce vykonával službu, došlo v důsledku pandemie onemocnění COVID-19 ke změně rozvržení doby služby. Žalobce do této změny standardně vykonával službu při rovnoměrném rozvržení doby služby od 7 do 15 hodin od pondělí do pátku. V době covidové pandemie pak byli příslušníci obvodního oddělení rozděleni do dvou skupin A a B tak, aby se spolu jednotlivé skupiny nepotkaly (viz opatření žalovaného ze dne 14. 3. 2020, č. j. PPR-6127-54/ČJ-2020-990100). Po této změně rozvržení služby byl žalobce nově velen do služby obden od 7 do 19 hodin (tzv. denní služba) včetně víkendů, vyjma tří 24hodinových směn ve dnech 4. 10., 13. 11 a 21. 11. 2020. Změna rozvržení doby a rozsahu výkonu služby příslušníka v den, kdy byl ve službě, byla odůvodněna tím, že pokud by vykonával službu obden (vzhledem k rozdělení na skupiny A a B) v době toliko od 7 do 15 hodin, nenaplnil by měsíční fond doby služby a nebyl by zajištěn její bezproblémový chod.
20. V návaznosti na shora popsané zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2023, č. j. 5 As 29/2023-51, v němž bylo vysloveno, že „[p]ro posouzení každého jednotlivého případu je rozhodné, zda jsou materiálně naplněny podmínky pro zvýšení základního tarifu ve smyslu § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru, tj. zda se skutečně jedná o dvousměnný, třisměnný nebo nepřetržitý režim služby tak, jak je definuje zákon o služebním poměru v § 53 odst. 4.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2020, č. j. 7 As 145/2019-29). Ve věci tak bylo nutno posoudit konkrétní okolnosti týkající se právě výkonu služby žalobce.
21. K tomu je dále přiléhavým poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012-53, ve kterém bylo uvedeno, že „[p]ři definování charakteru služby žalobce je třeba jednoznačně jeho činnost podřadit pod jeden ze zákonem definovaných režimů služby, zákon nepočítá s překrýváním či kombinováním několika režimů služby. V daném případě je tedy třeba zaměřit se na veškeré relevantní dílčí aspekty služby žalobce a na jejich základě posoudit, o jaký způsob rozvržení služby se v jeho případě jedná. Nelze přehlédnout, že podle § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru je pro nepřetržitý režim služby typické, že se příslušníci „vzájemně střídají ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích“. Podle zdejšího soudu je třeba při posuzování, co lze považovat za vzájemné střídání příslušníků, vnímat i širší Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

souvislosti jejich služebního zařazení, složitosti a namáhavosti vykonávané služby apod. Je nepochybné, že se zvyšujícím se požadavkem na míru soustředění, pozornosti a na eliminaci lidských selhání, se zvyšují i nároky na počet příslušníků, kteří objektivně mohou určitý úkol zajišťovat, a to případně i v nižší frekvenci služeb. V daném případě však ze spisového materiálu ani z tvrzení účastníků nevyplynulo, že by se zhruba 25 příslušníků podílelo na výkonu služby v nepřetržitém režimu zajišťovaném čtyřmi osobami denně (...) z důvodu vyšších nároků na jejich výkon či regeneraci. Ke stejnému závěru lze dospět i cestou teleologického výkladu § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru, podle kterého se základní tarif příslušníka, který vykonává službu ve dvousměnném, třísměnném nebo nepřetržitém režimu služby, zvyšuje o 10 %. Podle důvodové zprávy je toto ustanovení výrazem snahy stanovit základní tarif v závislosti na složitosti, odpovědnosti a namáhavosti vykonávané služby a na získaných odborných zkušenostech, podmiňujících výkon služby (příslušná pasáž míří na celý § 114 zákona o služebním poměru, důvodová zpráva dostupná na www.psp.cz, tisk č. 256/0, 4. volební období). Podle stanoviska ke směnnému režimu služby personálního odboru Ministerstva vnitra ze dne 2. 1. 2007 je „zvýhodnění příslušníků, kteří vykonávají službu v různých úsecích dne, případně také v sobotu a neděli odůvodněno tím, že u nich dochází k narušení biorytmu a společenského a rodinného života. Zákon nestanoví, jak má být toto narušení intenzivní, tedy kolik různých směn (ranních, odpoledních, nočních) má příslušník v měsíci vykonat, aby mu nárok na vyšší tarif vznikl.“ Předmětné desetiprocentní zvýšení základního tarifu, které není s ohledem na obvyklou výši služebního platu nijak zanedbatelné, má tedy za cíl kompenzovat mimo jiné složitost, odpovědnost a namáhavost vykonávané služby. Je nepochybné, že citované ustanovení míří především na případy, kdy příslušník úskalím spojeným se směnným režimem služby čelí pravidelně, tj. kdy se v rámci svého zařazení podílí pouze či převážně na zajišťování nepřetržitého režimu služby a z toho titulu je jeho služba obdobně zatěžující jako například třísměnný provoz. Dále nelze vyloučit použitelnost tohoto ustanovení na případy příslušníků, kteří se podílí na zajišťování nepřetržitého výkonu služby pouze v části své pracovní doby, avšak nikoli z důvodu spravedlivého střídání příslušníků na daném oddělení, ale z jiného relevantního důvodu. (...) Zákon nepodmínil existenci nepřetržitého režimu služby určitým množstvím či poměrem ranních, odpoledních a nočních směn. Nelze z ní však dovodit, že by za nepřetržitý režim služby bylo možno považovat i ten, v jehož rámci k výkonu těchto směn dochází pouze ve zlomku základního fondu pracovní doby, jak je tomu v daném případě (25 %). Lze tedy uzavřít, že pokud se příslušník bezpečnostního sboru podílí mimo jiné i na výkonu činnosti, která musí být zajišťována nepřetržitě (zde výjezdové skupiny), neznamená to bez dalšího, že jeho režim služby lze kvalifikovat jako nepřetržitý ve smyslu § 53 odst. 4 věta druhá zákona o služebním poměru. Pro nepřetržitý režim služby je charakteristické střídání příslušníků v rámci 24 hodin po sobě jdoucích, které je natolik intenzivní, že způsobuje zásah do jejich biorytmu a sociálního a rodinného života.“

22. Stejně tak lze zmínit i komentářovou literaturu, ze které se nad rámec již shora citovaného podává, že „[v]e dvousměnném režimu se příslušníci střídají ve výkonu služby ve dvou směnách různého druhu (např. ranní a odpolední), ve třísměnném režimu ve třech směnách (např. ranní, odpolední a noční). Nepřetržitý režim znamená, že musí být zajištěn určitý provoz 24 hodin denně po 7 dnů v týdnu – dosahuje se ho buďto střídáním ve směnách nebo 24hodinovými směnami.“ (srov. Chrobák, J., Blahut, A., Kulháněk, J. A Vodička, S.: *Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Praktický komentář*, Wolters Kluwer, Praha: 2019, k § 53). Podmínkou pro poskytnutí zvýšeného tarifu služebního příjmu podle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru je poté skutečnost, že se příslušník výkonem různých směn podílí na zajišťování směnného nebo nepřetržitého provozu, a že výkon jiné směny není jen nahodilý (srov. Tomek, P., Fiala, Z.: *Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů s*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

komentářem, poznámkami a judikaturou. 3. aktualizované a rozšířené vydání., ANAG, Olomouc: 2019, k § 114).

23. S ohledem na shora uvedené tak bylo podle zdejšího soudu namístě se v rámci posouzení otázky týkající se zvýšení tarifu ve smyslu § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru zabývat tím, zda a v jakém rozsahu se žalobce na směnném, resp. nepřetržitém, režimu služby v dotčených měsících podílel výkonem různých směn, neboť například stav, kdy by na pracovišti se směnným, resp. nepřetržitým, režimem služby sloužil výhradně nebo až na ojedinělé výjimky pouze tzv. denní směny, by zjevně nenaplňoval podmínky nadepsaného ustanovení. V tomto ohledu tak bylo třeba vzít v potaz skutečnosti plynoucí z dokumentů mapujících režim služby žalobce, jakož i dalších příslušníků, na obvodním oddělení, které jsou součástí spisové dokumentace.
24. Vycházejí z dříve popsaného lze tedy ve věci konstatovat, že žalobce sice konal v rozhodných obdobích službu převážně jako velitel či člen výjezdové služby, která se obecně vzato podílí na nepřetržitém režimu služby obvodního oddělení, avšak sám žalobce standardně vykonával pouze tzv. denní službu – konkrétně obden od 7 do 19 hodin včetně víkendů, vyjma tří 24hodinových směn ve dnech 4. 10., 13. 11 a 21. 11. 2020. Dle hodnocení soudu tak žalobce v posuzovaných obdobích konal službu při jejím nerovnoměrném rozvržení dle § 53 odst. 3 zákona o služebním poměru, a to v jednom typu tzv. denní služby. Porovnáním plánů služeb žalobce s plány služeb ostatních příslušníků sloužících na stejném obvodním oddělení pak pro relevantní období nelze shledat, že by v případě žalobce docházelo jednak k pravidelnému střídání žalobce s ostatními příslušníky ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích a jednak k výkonu různých směn žalobcem samotným (vyjma tří 24hodinových směn ve dnech 4. 10., 13. 11 a 21. 11. 2020). Jinak řečeno, zdejší soud nevyhodnotil, že by se žalobce běžně podílel na faktickém výkonu (zajišťování) směnného či nepřetržitého provozu ve smyslu § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru, a že by mu tak měla náležet finanční kompenzace související s narušením jeho biorytmu, společenského a rodinného života z důvodu pravidelného výkonu služby v různých úsecích dne. Pokud se poté jedná o střídání skupin A a B na obvodním oddělení tak, aby bylo vyhověno požadavkům opatření žalovaného ze dne 14. 3. 2020, č. j. PPR-6127-54/ČJ-2020-990100, ani v tomto ohledu nelze uzavřít, že by takto zavedený režim služby bylo možno bez dalšího považovat za směnný nebo nepřetržitý dle § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru.
25. Co se pak týče tří 24hodinových směn žalobce ve dnech 4. 10., 13. 11 a 21. 11. 2020, soud se ztotožňuje s hodnocením služebních orgánů, že tyto směny byly v kontextu už výše uvedených tvrzení způsobíle jistou měrou zasáhnout do biorytmu, soukromého a rodinného života žalobce. K tomu je však třeba znovu zdůraznit již odkazovaný judikaturní závěr plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012-53, že § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru míří především na případy, kdy příslušník úskalím spojeným se směnným režimem služby čelí pravidelně, tj. když se v rámci svého zařazení podílí pouze či převážně na zajišťování nepřetržitého režimu služby a z toho titulu je jeho služba obdobně zatěžující jako například třísměnný provoz. Vzhledem k faktu, že žalobce za namítaná období od března 2020 do května 2020 a od září 2020 do dubna 2021 vykonal toliko tři nadepsané 24hodinové směny (viz plány služeb žalobce na obvodním oddělení založené ve správním spisu), nelze v tomto kontextu *prima facie* hovořit o plném či převážném zajišťování směnného, resp. nepřetržitého, režimu služby žalobcem, na který právě § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru cílí. Jak už ostatně bylo dříve popsáno, žalobce v dotčených obdobích standardně vykonával pouze tzv. denní službu (byť v delším

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

časovém úseku), a to obden (tj. běžně se střídal den služby se dnem volna), tudíž nebyly splněny podmínky pro zvýšení základního tarifu dle nadepsaného ustanovení zákona o služebním poměru – tedy nebyl vyhodnocen intenzivní zásah do biorytmu, rodinného a sociálního života žalobce v podobě jeho pravidelného střídání se s ostatními příslušníky ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích za současného výkonu různých směn.

26. Sám žalovaný přitom dle názoru soudu zcela přiléhavě uznal náročnost výkonu služby příslušníků spojenou s opatřeními z důvodu covidové pandemie, avšak zvýšení základního tarifu dle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru není institutem představujícím finanční odměnu za náročnost služby v době pandemie onemocnění COVID-19, ale kompenzací za zřejmý zásah do biorytmu, rodinného a sociálního života konkrétního příslušníka, jak už bylo vyloženo shora. Zvýšená náročnost výkonu služby příslušníků v době covidové pandemie tak nic nevypovídá o směnném či nepřetržitém režimu jejich služby.
27. Pokud se dále jedná o obecné tvrzení žalobce, že někteří příslušníci zařazení do výše popsaného režimu střídání skupin A a B na obvodním oddělení směnnost přiznanou měli a jiní nikoliv, soud k tomu předně připomíná, že je v tomto ohledu vždy nutno posuzovat relevantní okolnosti týkající se výkonu služby toho kterého příslušníka. Žalovaný se přitom v napadeném rozhodnutí k obdobně uplatněné odvolací námitce již srozumitelně a odpovídajícím způsobem vyjádřil (viz str. 7 až 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí), když se na základě plánů (výkazů) služeb zabýval konkrétním rozvržením a výkonem služby žalobce a rovněž i ostatních příslušníků daného oddělení. Žalovaný v této části popsal, že žalobce v hlídce sloužil např. s prap. Ž., prap. M., prap. H. či ppor. B., přičemž právě porovnáním plánů služeb žalobce a výše jmenovaných příslušníků bylo zjištěno, že tito příslušníci na rozdíl od žalobce v dotčených obdobích konali službu v různých typech směn – tj. střídáním denních a nočních směn, popř. i začleněním do 24hodinových směn. V této skutečnosti tedy žalovaný shledal zásadní rozdíl mezi situací žalobce a jím obecně zmiňovaných ostatních příslušníků, kterým byla směnnost přiznána. Žalovaný též jasně vyložil, že je z plánů služeb obvodního oddělení seznatelné, že lze jednotlivé příslušníky rozdělit do dvou skupin. První skupinu tvořili příslušníci, kteří vykonávali službu v tzv. „kolotoči“ – tj. měli plánovány vždy obden buď dvě denní a dvě noční směny za sebou, nebo jednu denní a jednu noční směnu či podobnou kombinaci, přičemž tak konali službu ve směnném režimu. Do druhé skupiny pak patřili příslušníci, kteří vykonávali službu obdobně jako žalobce, přičemž měli plánovány převážně denní směny a pouze zlomkem plánovaných služeb se podíleli na výkonu nočních či 24hodinových směn. Na tomto základě tak žalovaný uzavřel, že pokud by byl druhé skupině příslušníků zvýšen za shora popsaného stavu základní tarif, byla by tato skupina neoprávněně zvýhodněna oproti skupině první, která směnnému režimu výkonu služby čelila pravidelně a byla její základní náplní služby. Se shora uvedeným hodnocením žalovaného soud s ohledem na konkrétní obsah správního spisu – zejména plány služeb žalobce a poukazovaných příslušníků obvodního oddělení – souhlasí, přičemž podstatným v projednávané věci zůstává, že režim služby žalobce nebylo možno na základě učiněných zjištění kvalifikovat jako směnný či nepřetržitý ve smyslu § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru. Zdejší soud proto uzavírá, že služební orgány v řešeném případě nepochybily, pokud nevyhověly žádosti žalobce o navýšení základního tarifu o 10 % z důvodu směnnosti za období od března 2020 do května 2020 a od září 2020 do dubna 2021 a doplacení služebního příjmu ve smyslu § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru.
28. Zdejší soud přitom neprovedl podle § 52 odst. 1 s. ř. žalobcem navržené dokazování obsahem správního spisu – konkrétně jeho žádostí o přiznání směnnosti a doplacení služebního příjmu ze dne 20. 7. 2021, prvostupňovým rozhodnutím, odvoláním žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

proti rozhodnutí služebního orgánu I. stupně a napadeným rozhodnutím, neboť vychází-li soud ve správním soudnictví z údajů a listin obsažených ve správním spise, nejedná se o dokazování ve smyslu nadepsaného ustanovení s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75). Obsah správního spisu (tj. všechny jeho součásti) tudíž nelze považovat bez dalšího za důkaz. Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením řízení správního, přičemž správní spis je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládající skutkový stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 3 Afs 194/2017-25).

29. S ohledem na vše uvedené tak soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tudíž žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. rozsudku podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o žalobě příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v daném soudním řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 21. listopadu 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu